

adâncimile dramei, atinge punctul cel mai înalt în final. Acel strigăt: „Doamne, cine se zbate în pântecul meu?” este al disperării, dar și al izbînzii biologice, al renașterii posibile, al vieții.

Semnănd rigoarea demersului regizoral, mai puțin altitudinea lui, îl așteptăm pe Mihai Constantin Ranin la o reprezentare care să ne impresioneze prin irumperea gîndurilor creatoare.

Julietta ȚINTEA

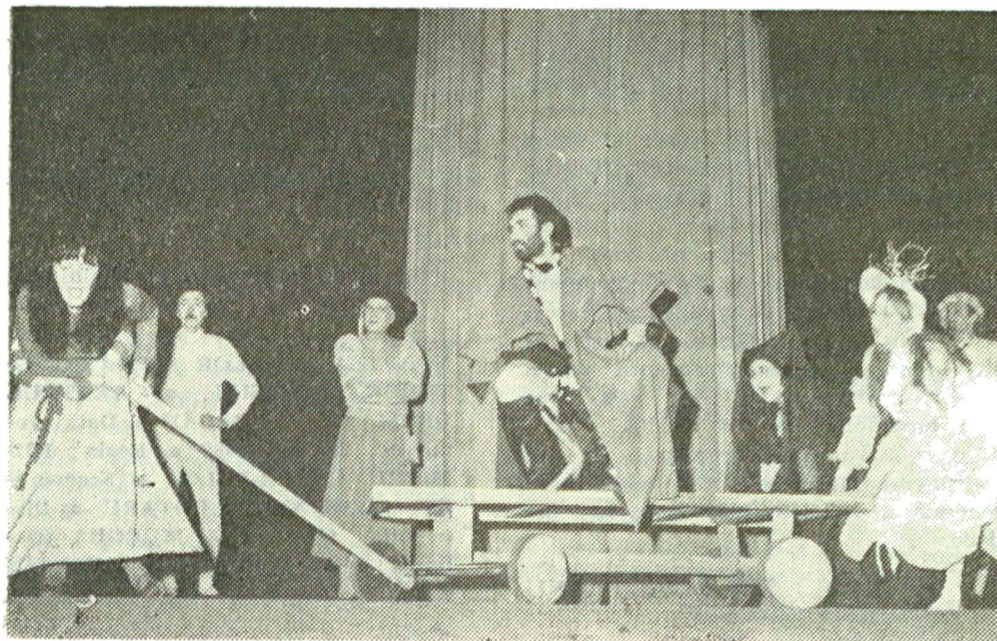
O remarcabilă mobilizare de forțe artistice

„Kate e averea mea, comoara mea / E casa, holda, grajdul meu, ograda / Și calul meu, și boul, și măgarul...” — celebra tiradă a lui Petruchio, rostită cu fior dramatic de Claudiu Stănescu, a răsunat pe scena Teatrului Dramatic din Galați, fiind întîmpinată cu o avalanșă de aplauze. La premiera spectacolului *Femeia îndărătnică* de Shakespeare, sala era arhiplină și asupra ei plutea o așteptare înfrigurată, miza efortului artis-

tic investit fiind importantă, iar rezultatul avînd de suportat confruntarea cu un șir de montări sedimentate în memoria participanților.

FEMEIA ÎNDĂRĂTNICA de WILLIAM SHAKESPEARE ● **TEATRUL DRAMATIC** din GALAȚI ● Data premierei: 27 martie 1988 ● Regia: GHEORGHE JORA ● Scenografia: NADINA SCRIBA ● Traducerea: ANDREI BANTAȘ și ANDA TEODORESCU ● Distribuția prologului: RADU JIPA (Cristophor Sly); LEONARD CALEA (Lordul și Pedantul); SORIN MUJA (Primul vînător); ȘERBAN BOGDAN (Al doilea vînător); EUGEN POPESCU COSMIN (Primul actor); LUCIAN TEMELIE (Al doilea actor); GABRIELA REDER (Pajul). Distribuția piesei: EUGEN POPESCU COSMIN (Baptista Minola); LILIANA LUPAN (Catarina); CLAUDIU STĂNESCU (Petruchio); ALEXANDRU NĂSTASE (Grumio); ȘERBAN BOGDAN (Crottorul și Pălărierul); MARIA EREMIJA BABOI (Bianca); GHEORGHE V. GHEORGHE (Gremio); LUCIAN TEMELIE (Hortensio); VLAD VASILIU (Lucentio); GEORGE SERBINA (Tranio); MARCEL HÎRJOGHE (Vincențio); GRIG DRISTARU (Biondello); STELA POPESCU TEMELIE (Văduva).

Scenă din spectacol

Spectacolul unei actrițe

Ceea ce a surprins în mod plăcut în jocul actorilor — ca o observație globală — a fost studiul minuțios al caracterologiei personajelor shakespearciene și caracterul meticolos al rezolvării fiecărei scene. Aș putea spune că argumentul forte al premierii teatrului gălățean a fost asimilarea în profunzime a componentei psihologice a rolurilor, așa cum reiese aceasta din țesătura dramatică. Dintre interpreți s-a distins în primul rând Claudiu Stănescu, absolvent al IATC din promoția 1987, al cărui joc alert și pregnant a întărit impresia constant bună, produsă de primele sale evoluții pe scena unui teatru profesionist. De la jocul elaborat în detaliu și pînă la încercarea de a lărgi orizontul personajului, contribuția sa la reușita montării este expresia unei conștiințe artistice în plină afirmare.

În rolul Catarinei, Liliana Lupan reușește să-i dea o replică pe măsură; dialogul lor se încheagă firesc, cu spontaneitate și vervă, decupându-se oarecum din spectacol.

Prestația lui Eugen Popescu-Cosmin în Baptistă rămîne notabilă. Maria Ercima Baboi, absolventă din aceeași promoție, o pune în lumină cu deplină naturaleză pe Bianca. Și de această dată, Gheorghe V. Gheorghe, personalitate artistică remarcabilă, reușește un joc viu și colorat, deși supralicitează uneori mijloacele teatrale utilizate pentru crearea rolului Gremio.

Întreg colectivul artistic, de la Lucian Temelie (Hortensio), la Stela Popescu-Temelie (Văduva) și George Serbina (Tranio), face eforturi meritorii, fără de care nici protagoniștii nu și-ar fi putut interpreta cu virtuozitate partiturile. Pentru conducerea regizorală asigurată de Gheorghe Jora, o notă preponderent bună, cu singura observație că uneori sînt utilizate și mijloace artistice de efect imediat și „sigur” asupra publicului.

În ansamblu, însă, o reușită, situată la o cotă valorică superioară, pe care teatrul n-ar fi atins-o fără mobilizarea generală a forțelor colectivului său artistic.

Mihai GĂLĂȚANU

În mod vizibil, după explozia produsă de comediele de mare succes, dramaturgia lui Tudor Popescu ambicionează, constant, programatic, explorarea registrului „serios” al actualității, în dezbateri socială și morală, dar și în nuanțele complicate ale psihologicului. După **Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă și Lunga poveste de dragoste**, o nouă premieră vine să semnalizeze acest interes mărcat al autorului față de aspectele grave ale problematicii omului contemporan, chiar dacă, prin construcția dramatică și prin modalitatea analizei, textul nu se ridică deloc la nivelul celor pomenite mai sus. Investigînd lăuntrul sufletesc, real și imaginar, al celor doi eroi, piesa lui Tudor Popescu se încarcă uneori de accente melodramatice, care scad din verosimilul situației, schematizînd caracterelor.

Și totuși, spectacolul teatrului din Bacău este un spectacol de studio agreabil și încărcat de poezie. Regia (datată lui Dumitru Lazăr-Fulga) propune un spațiu condensat, o atmosferă între vis și confesiune, populată de manechine și mici obiecte mecanice; spectacolul debutează printr-o mișcare de roboți oboșiți, ideea regizorului fiind aceea de a dubla personajul feminin, la patruzeci de ani, cu o parteneră de dialog, **alter ego** mut, Juvenil, plutind prin spațiul imaginației și dînd consistență solitudinii. Se obține astfel un efect de supra-realitate, care reușește să estompeze în bună măsură banalitatea unor scene. Cele două Delii joacă împreună un fel de șah al memoriei, cu pionii imaginînd serii nesfîrșite de „gînditori” (după modelul **Gînditorului de la Hamangia**), în poziție de reflexivă contemplare. (Scenografia, Constantin Rotaru.)

NOAPTEA MARILOR SPERANȚE de TUDOR POPESCU • TEATRUL DRAMATIC din BACĂU • Data premierii: 26 mai 1988 • Regia: DUMITRU LAZĂR-FULGA • Scenografia: CONSTANTIN ROTARU • Distribuția: CĂTALINA MURGEA (Delia I); CONSTANTIN CONSTANTIN (Călin); DANA OLARIU (Delia II).